Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 17 juni 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Domstols behörighet och erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område – Artikel 7.2 – Särskild behörighet i frågor om skadestånd utanför avtalsförhållanden – Den ort där skadan inträffade eller kan inträffa – En person gör gällande att dennes personlighetsskydd har kränkts till följd av publiceringen av en artikel på internet – Den ort där skadan uppkom – Den plats där denna person har sina huvudsakliga intressen”

I mål C-800/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Sąd Apelacyjny w Warszawie (Appellationsdomstolen i Warszawa, Polen) genom beslut av den 30 oktober 2019, som inkom till domstolen den 30 oktober 2019, i målet

Mittelbayerischer Verlag KG

mot

SM,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot, domstolens vice ordförande R. Silva de Lapuerta (referent) samt domarna L. Bay Larsen, M. Safjan och N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Mittelbayerischer Verlag KG, genom P. Niezgódka, adwokat,

– SM, genom M. Brzozowska-Pasieka, adwokat, och genom S. Topa, radca prawny,

* Rättegångsspråk: polska.

– Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom M. Heller och K. Herrmann, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 23 februari 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Mittelbayerischer Verlag KG och SM. Målet rör SM:s påstående om att hans personlighetsskydd har kränkts till följd av publiceringen av en artikel på detta bolags webbplats.

Tillämpliga bestämmelser

3 I skälen 4, 15 och 16 i förordning nr 1215/2012 anges följande:

”(4) Vissa olikheter i medlemsstaternas bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande av domar hindrar den inre marknaden från att fungera väl. Det är därför nödvändigt att införa bestämmelser som gör reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga, så att domar som meddelats i en medlemsstat kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt.

…

(15) Behörighetsbestämmelserna bör uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på den allmänna principen om svarandens hemvist. Det bör alltid kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till parternas rätt att själva avtala om behörig domstol gör det berättigat att använda något annat kriterium om anknytning. I fråga om juridiska personer måste hemvisten kunna bestämmas på ett objektivt sätt så att de gemensamma reglerna blir överskådliga och behörighetskonflikter kan undvikas.

(16) Principen om att domstolen där svaranden har hemvist är behörig bör kompletteras med alternativa behörighetsgrunder i de fall där det finns en nära anknytning mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att underlätta en korrekt rättskipning. Detta kriterium om nära anknytning bör säkerställa ökad rättssäkerhet och förhindra att svaranden kan stämmas i en domstol i en medlemsstat som han eller hon inte rimligen kunde förutse. Detta är viktigt, särskilt i tvister om utomobligatoriska förpliktelser som härrör från kränkningar av privatlivet eller personlighetsskyddet, inbegripet förtal.”

4 I artikel 4.1, som ingår i kapitel II, avsnitt 1 i förordningen, med rubriken ”Allmänna bestämmelser”, föreskrivs följande:

”Om inte annat föreskrivs i denna förordning, ska talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han eller hon har medborgarskap.”

5 I artikel 5.1, som ingår i samma avsnitt 1, i förordningen föreskrivs följande:

”Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7 i detta kapitel.”

6 I artikel 7.2, som ingår i kapitel II, avsnitt 2 i förordningen, med rubriken ”Särskilda behörighetsbestämmelser”, föreskrivs följande:

”Talan mot en person som har hemvist i en medlemsstat får väckas i en annan medlemsstat:

…

2. Om talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden, vid domstolen för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

7 SM är polsk medborgare och bosatt i Warszawa (Polen). Under andra världskriget var han fånge i förintelselägret Auschwitz (Polen). Han är engagerad i en verksamhet som syftar till att, i allmänhetens medvetande, bevara minnet av offren för de brott som Nazityskland begick mot polacker under andra världskriget.

8 Mittelbayerischer Verlag är ett bolag som är etablerat i Regensburg (Tyskland). Nämnda bolag ger ut en regional tidning på tyska på sin webbplats, som också är tillgänglig från andra länder, däribland Polen.

9 Den 15 april 2017 publicerades en artikel med titeln ”*Ein Kämpfer und sein zweites Leben*” (En kämpe och hans andra liv) på den webbplatsen. Artikeln var avsedd att skildra Israël Offmans öde under och efter andra världskriget. Israël Offman var en jude som överlevde förintelsen. I artikeln anges att hans syster ”mördades i det polska förintelselägret Treblinka”.

10 Den hänskjutande domstolen, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Appellationsdomstolen i Warszawa), har angett att det historiskt sett är obestridligt att lägret Treblinka var ett nazistiskt förintelseläger som var beläget på polskt ockuperat territorium under andra världskriget.

11 Enligt den hänskjutande domstolen fanns uttrycket ”det polska förintelselägret Treblinka” tillgängligt på internet endast under några timmar, fram till dess att detta uttryck – efter ett ingripande via e-postmeddelande från det polska konsulatet i München (Tyskland) – ersattes med följande formulering: ”mördades av nazister i det nazityska förintelselägret Treblinka i det ockuperade Polen”.

12 Den 27 november 2017 väckte SM talan mot Mittelbayerischer Verlag vid Sąd Okręgowy w Warszawie (Regionala domstolen i Warszawa) och yrkade skydd för sin personlighet, bland annat hans nationella identitet och värdighet, vilka enligt honom hade kränkts på grund av användningen av nämnda uttryck.

13 Till stöd för denna domstols behörighet åberopade SM domen av den 25 oktober 2011, eDate Advertising m.fl. (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685).

14 Mittelbayerischer Verlag, å sin sida, framställde en invändning om rättegångshinder på grundval av att de polska domstolarna inte hade behörighet att pröva SM:s talan, eftersom SM – i motsats till de situationer som var aktuella i de mål som avgjordes genom nämnda dom – inte var direkt berörd av den artikel som bolaget hade publicerat på sin webbplats. Mittelbayerischer Verlag tillade att räckvidden för dess verksamhet endast omfattar Oberpfalz (Tyskland) och att den tidning som bolaget publicerar på sin webbplats främst är inriktad på regionala nyheter och endast finns tillgänglig på tyska.

15 Mittelbayerischer Verlag gjorde – med hänvisning till att de behörighetsbestämmelser som föreskrivs i förordning nr 1215/2012 ska uppfylla kravet på förutsebarhet – gällande att bolaget under sådana omständigheter objektivt sett inte kunde förutse polska domstolars behörighet. Enligt Mittelbayerischer Verlag är det följaktligen inte artikel 7.2 i den förordningen som ska tillämpas utan artikel 4.1 i samma förordning som ska tillämpas och som leder till fastställandet av att de tyska domstolarna är behöriga.

16 Genom beslut av den 5 april 2019 ogillade Sąd Okręgowy w Warszawie (Regionala domstolen i Warszawa) Mittelbayerischer Verlags invändning om rättegångshinder och fann att villkoren för att pröva SM:s talan enligt artikel 7.2 i nämnda förordning var uppfyllda. Sąd Okręgowy w Warszawie (Regionala domstolen i Warszawa) ansåg nämligen att eftersom Mittelbayerischer Verlags webbplats och den omtvistade artikel som publicerats på denna webbplats kunde läsas respektive besökas i Polen och uttrycket ”det polska förintelselägret”, som använts i den artikeln, kunde komma att uppmärksammas av polska läsare, borde Mittelbayerischer Verlag ha kunnat förutse att Polens territorium skulle kunna anses utgöra den ort där dessa läsares personlighetsskydd har kränkts och att talan mot bolaget skulle kunna väckas vid polska domstolar.

17 Den 25 april 2019 överklagade Mittelbayerischer Verlag detta beslut till den hänskjutande domstolen, Sąd Apelacyjny w Warszawie (Appellationsdomstolen i Warszawa), och gjorde gällande att artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 hade åsidosatts. Mittelbayerischer Verlag anser att denna bestämmelse har tillämpats trots att det inte rimligen var möjligt för bolaget att förutse att en talan skulle komma att väckas mot bolaget vid polska domstolar på grund av att denna artikel hade publicerats, eftersom innehållet i artikeln varken berör SM eller Republiken Polen.

18 Den hänskjutande domstolen har angett att polska domstolar i detta skede, i liknande fall, har förklarat sig vara behöriga. Den hänskjutande domstolen vill emellertid få klarhet i hur denna bestämmelse ska tolkas, särskilt med hänsyn till att de behörighetsbestämmelser som föreskrivs i förordning nr 1215/2012 ska uppfylla kravet på förutsebarhet, vilket anges i skälen 15 och 16 i förordningen.

19 Även om den hänskjutande domstolen medger att uttrycket ”det polska förintelselägret”, som används i den aktuella artikeln i det mål som den har att pröva, kan uppfattas på ett negativt sätt i Polen, kan vilseleda en del av allmänheten genom att ge den intryck av att polackerna är ansvariga

för upprättandet av förintelseläger och de brott som har begåtts där och kan chocka de personer som själva har varit fångar i dessa förintelseläger eller vars närstående har dödats av den tyska ockupationsmakten under andra världskriget, så vill den hänskjutande domstolen emellertid få klarhet i huruvida de särskilda omständigheterna i detta mål räcker för att anse att Mittelbayerischer Verlag rimligen kunde förutse att talan skulle kunna väckas mot bolaget vid en polsk domstol på grund av att innehållet i denna artikel kränker personlighetsskyddet för en person som är bosatt i Polen, trots att texten i nämnda artikel – även om den tolkas så extensivt som möjligt – varken klandrar SM eller någon annan polack för att ha begått någon gärning eller direkt eller indirekt avser SM.

20 Den hänskjutande domstolen har i detta avseende påpekat att omständigheterna i målet skiljer sig från dem som var i fråga i de mål som avgjordes genom domen av den 25 oktober 2011, eDate Advertising m.fl. (C-509/09 et C-161/10, EU:C:2011:685), och domen av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766), i vilka de berörda fysiska och juridiska personerna direkt avsågs i de omtvistade publiceringarna. De berörda fysiska och juridiska personerna angavs med efternamn och förnamn eller firma i de publiceringarna.

21 Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang påpekat att andra potentiella kärande, det vill säga polacker som är bosatta i andra medlemsstater, skulle kunna åberopa samma skäl som SM har åberopat för att motivera polska domstolars behörighet, för att fastställa behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där deras huvudsakliga intressen finns. Att tillerkänna polska domstolar behörighet enligt artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 skulle således även innebära ett erkännande av att Mittelbayerischer Verlag borde ha kunnat förutse att bolaget genom att publicera den omtvistade artikeln skulle kunna komma att stämmas vid domstolarna i vilken medlemsstat som helst.

22 Den hänskjutande domstolen har dessutom påpekat att om EU-domstolen skulle finna att behörighet enligt denna bestämmelse kan fastställas under sådana omständigheter som de som är aktuella i det nationella målet, skulle det således även vara nödvändigt att närmare ange vilka bedömningskriterier som gör det möjligt för en nationell domstol att förklara sig vara behörig.

23 Mot denna bakgrund beslutade Sąd Apelacyjny w Warszawie (Appellationsdomstolen i Warszawa) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 7.2 i [förordning nr 1215/2012] tolkas så, att domstolsbehörighet som tillerkänns på grundval av villkoret gällande platsen för levnadsintressen kan tillämpas i mål där talan har väckts av en kärande som är en fysisk person avseende skyddet av dennes personlighet i ett fall där den publicering på internet varigenom personlighetsskyddet påstås ha kränkts inte innehåller information som direkt eller indirekt avser denna konkreta fysiska person, utan snarare innehåller information eller påståenden som antyder att klandervärda handlingar har begåtts av den grupp som käranden tillhör (i förevarande fall den [polska] nationen), vilka käranden anser utgöra en kränkning av hans personliga rättigheter?

2) Är det, i ett mål avseende skyddet av materiella eller ideella personliga rättigheter mot kränkningar på internet, vid bedömningen av frågan avseende domstolsbehörighet enligt artikel 7.2 i [förordning nr 1215/2012], närmare bestämt vid bedömningen av huruvida en nationell domstol är domstolen för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa, nödvändigt att beakta sådana omständigheter som

– den huvudsakliga målgruppen för webbplatsen där kränkningen ägde rum,

– på vilket språk denna webbplats eller publikationen i fråga är avfattad,

– hur länge informationen i fråga fanns tillgänglig för allmänheten på internet, och/eller

– kärandens personliga förhållanden, såsom upplevelser under kriget och nuvarande sociala engagemang, vilka har åberopats i förevarande fall till stöd för kärandens särskilda rätt att väcka talan vid domstol mot spridningen av påståenden som avser den grupp som käranden tillhör?”

Prövning av tolkningsfrågorna

24 Den hänskjutande domstolen har ställt sina frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att domstolen på den ort där en person – som gör gällande att hans eller hennes personlighetsskydd har kränkts genom ett innehåll som publicerats på en webbplats – har sina huvudsakliga intressen, är behörig att, med avseende på hela den påstådda skadan, pröva en skadeståndstalan som väckts av denna person endast om detta innehåll gör det möjligt att direkt eller indirekt identifiera denna person som individ.

25 Förordning nr 1215/2012 syftar, såsom framgår av skälen 4 och 15 i densamma, till att göra reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga genom behörighetsbestämmelser som har en hög grad av förutsebarhet. Denna förordning syftar således till att främja rättssäkerheten genom att stärka rättsskyddet för personer hemmahörande i unionen, så att en kärande utan svårighet kan avgöra vid vilken domstol denne ska väcka talan och en svarande rimligtvis kan förutse var talan kan väckas mot vederbörande (dom av den 4 oktober 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, punkt 34).

26 Den särskilda behörighetsbestämmelsen avseende skadestånd utanför avtalsförhållanden som föreskrivs i artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas restriktivt, eftersom den utgör ett undantag från den behörighet som föreskrivs i artikel 4 i förordningen, det vill säga behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där svaranden har hemvist, vilken utgör huvudregeln (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, punkterna 21 och 22 och där angiven rättspraxis).

27 Denna särskilda behörighetsbestämmelse grundas på att det finns en särskilt nära anknytning mellan tvisten och domstolarna för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa, vilket med hänsyn till intresset av en god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande gör det befogat att dessa domstolar ges behörighet (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

28 Såsom det erinras om i skäl 16 i förordning nr 1215/2012, vilket ska beaktas vid tolkningen av artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012, bör en nära anknytning mellan domstolen och tvisteföremålet säkerställa ökad rättssäkerhet och förhindra att svaranden kan stämmas i en domstol i en medlemsstat som han eller hon inte rimligen kunde förutse, vilket är viktigt, särskilt i tvister om utomobligatoriska förpliktelser som härrör från kränkningar av privatlivet eller personlighetsskyddet, inbegripet förtal (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 28).

29 Enligt fast rättspraxis avser uttrycket ”den ort där skadan inträffade eller kan inträffa” i denna bestämmelse dessutom både den ort där den skadevållande händelsen inträffade och den där skadan uppkom. Båda dessa orter kan nämligen utgöra en avgörande anknytning avseende domstols behörighet, eftersom var och en av dem, beroende på omständigheterna, kan erbjuda en särskilt användbar indikation såvitt avser bevisningen och organiseringen av processen (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

30 I förevarande fall vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida det, under sådana omständigheter som dem i det nationella målet, är möjligt för den att förklara sig vara behörig med hänvisning till den ort där den påstådda skadan uppkom.

31 Vad specifikt gäller internet har EU-domstolen i detta avseende slagit fast att när en kränkning av personlighetsskyddet genom innehåll som publicerats på en webbplats görs gällande kan den person som anser sig ha blivit kränkt väcka skadeståndstalan avseende hela skadan vid domstolen på den ort där vederbörande har sina huvudsakliga intressen (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

32 EU-domstolen har i detta sammanhang preciserat att denna möjlighet är motiverad med hänsyn till en god rättskipning och inte specifikt för att skydda käranden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 38).

33 Den särskilda behörighetsbestämmelsen avseende skadestånd utanför avtalsförhållanden som föreskrivs i artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 har nämligen inte samma syfte som behörighetsbestämmelserna i avsnitten 3–5 i kapitel II i den förordningen, vilka avser att erbjuda den svagare parten ett stärkt skydd (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

34 I de mål som avgjordes genom domen av den 25 oktober 2011, eDate Advertising m.fl. (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685), och domen av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766), fann EU-domstolen dessutom att behörigheten för domstolen på den ort där den påstådda skadelidande har sina huvudsakliga intressen är förenlig med behörighetsbestämmelsernas syfte att uppnå förutsebarhet för svaranden, eftersom avsändaren av det kränkande innehållet, vid tidpunkten för publiceringen på internet, kan ha kännedom om var de personer som berörs av innehållet har sina huvudsakliga intressen. Kriteriet avseende var den berörda personen har sina huvudsakliga intressen kan därför anses göra det möjligt för käranden att utan svårighet avgöra vid vilken domstol talan ska väckas och för svaranden att rimligen förutse var talan mot denne kan väckas (dom av den 25 oktober 2011, eDate Advertising m.fl., C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkt 50, och dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 35).

35 Dessa mål rörde situationer där personer som påstås ha utsatts för kränkningar av deras personlighetsskydd direkt berördes av det innehåll som publicerats på internet, eftersom de nämndes vid namn i detta innehåll.

36 Till skillnad från ovannämnda mål rör det nationella målet emellertid en situation där den person som anser att dennes personlighetsskydd har kränkts genom det innehåll som publicerats på Mittelbayerischer Verlags webbplats, inte – såsom den hänskjutande domstolen har påpekat – på något sätt, vare sig direkt eller indirekt, avses i detta innehåll, inbegripet om detta innehåll tolkas i

sin vidaste bemärkelse. Det framgår nämligen att denna person har grundat sina yrkanden på den kränkning av hans nationella identitet och värdighet som påstås följa av användningen av uttrycket ”det polska förintelselägret Treblinka”.

37 Att ge domstolen på den ort där denna person har sina huvudsakliga intressen behörighet att, med avseende på hela den påstådda skadan, pröva den talan som väckts av den personen, när denna person varken nämns vid namn eller indirekt identifieras som individ i nämnda innehåll, skulle emellertid undergräva förutsebarheten hos behörighetsbestämmelserna i förordning nr 1215/2012 och den rättssäkerhet som denna förordning syftar till att säkerställa, särskilt i förhållande till avsändaren av det aktuella innehållet.

38 Denna avsändare kan nämligen inte rimligen förutse att talan mot denne ska väckas vid dessa domstolar, eftersom avsändaren vid den tidpunkt då denne publicerar ett innehåll på internet inte kan ha kännedom om var de personer som inte på något sätt avses i innehållet har sina huvudsakliga intressen.

39 En motsatt tolkning skulle leda till en flerdubbling av antalet potentiella grunder för behörighet och skulle därmed även påverka förutsebarheten hos de behörighetsbestämmelser som föreskrivs i förordning nr 1215/2012. Detta skulle således även vara till skada för rättssäkerhetsprincipen, som ligger till grund för denna förordning (se, analogt, dom av den 13 juli 2006, Roche Nederland m.fl., C-539/03, EU:C:2006:458, punkt 37).

40 Förutom att undantag från principen om behörighet för svarandens forum ska anses avse särskilda fall och tolkas restriktivt (dom av den 31 januari 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punkt 40 och där angiven rättspraxis), skulle en tolkning av artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 som, i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, innebär att domstolen på den ort där en person – som anser att dennes personlighetsskydd har kränkts genom ett innehåll som publicerats på en webbplats – har sina huvudsakliga intressen, är behörig att, med avseende på hela den påstådda skadan, pröva den talan som väckts av den personen, inte vara förenlig med den grundval som ligger till grund för den särskilda behörighetsbestämmelse som föreskrivs i den bestämmelsen, det vill säga att det finns en särskilt nära anknytning mellan tvisteföremålet och de domstolar som utsetts genom denna behörighetsbestämmelse, vilket, såsom det har erinrats om i punkt 28 ovan, syftar till att säkerställa ökad rättssäkerhet och förhindra att den som påstås vara ansvarig för en kränkning av personlighetsskyddet kan stämmas i en domstol i en medlemsstat som denne inte rimligen kunde förutse.

41 Det är således endast om denna anknytning finns som det är möjligt att med stöd av nämnda bestämmelse göra undantag från den i artikel 4.1 i förordningen föreskrivna principiella behörighet som tillkommer domstolarna i den medlemsstat där svaranden har hemvist.

42 För att de mål avseende förutsägbarheten hos behörighetsbestämmelserna i förordning nr 1215/2012 och den rättssäkerhet som eftersträvas med förordningen ska kunna uppnås, måste anknytningen, för det fall en person gör gällande att dennes personlighetsskydd har kränkts genom ett innehåll som publicerats på internet, inte grunda sig på uteslutande subjektiva uppgifter som endast har samband med den berörda personens individuella känslighet, utan på objektiva och kontrollerbara uppgifter som gör det möjligt att direkt eller indirekt identifiera denna person som individ.

43 Enbart den omständigheten att en person tillhör en stor identifierbar grupp, såsom den grupp som den hänskjutande domstolen har hänvisat till i sin första fråga, kan inte heller göra det möjligt att uppnå dessa mål, det vill säga behörighetsbestämmelsernas förutsebarhet samt rättssäkerhet, eftersom platsen där medlemmarna i en sådan grupp har sina huvudsakliga intressen potentiellt kan finnas i vilken medlemsstat som helst i unionen.

44 I förevarande fall är det uppenbart att SM varken direkt eller indirekt har identifierats som individ i det innehåll som publicerats på Mittelbayerischer Verlags webbplats, men SM anser att användningen i detta innehåll av det uttryck som han bestrider, med hänsyn till hans tillhörighet till det polska folket, kränker hans personlighetsskydd.

45 Under sådana omständigheter saknas det en särskilt nära anknytning mellan domstolen på den ort där den person som gör gällande personlighetsskyddet har sina huvudsakliga intressen och det berörda tvisteföremålet, vilket innebär att den domstolen inte är behörig att pröva tvisten enligt artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012.

46 Mot denna bakgrund ska de ställda frågorna besvaras enligt följande. Artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att domstolen på den ort där en person – som gör gällande att hans eller hennes personlighetsskydd har kränkts genom ett innehåll som publicerats på en webbplats – har sina huvudsakliga intressen, är behörig att, med avseende på hela den påstådda skadan, pröva en skadeståndstalan som väckts av denna person endast om detta innehåll omfattar objektiva och kontrollerbara uppgifter som gör det möjligt att direkt eller indirekt identifiera denna person som individ.

Rättegångskostnader

47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att domstolen på den ort där en person – som gör gällande att hans eller hennes personlighetsskydd har kränkts genom ett innehåll som publicerats på en webbplats – har sina huvudsakliga intressen, är behörig att, med avseende på hela den påstådda skadan, pröva en skadeståndstalan som väckts av denna person endast om detta innehåll omfattar objektiva och kontrollerbara uppgifter som gör det möjligt att direkt eller indirekt identifiera denna person som individ.

Underskrifter